

Герої не вмирають

СЛУЖИЛИ ТРИ ТОВАРИШІ... ІСТОРІЯ ОДНОГО БІЙЦЯ...

Антон ХОБА

Дмитро ГРИНЬ

Геннадій ГАВРИЛЕНКО

26 січня - роковини з дня загибелі нашого земляка Антона Хоби.

Майже рік тому на похороні Антона, я побачила свою знайому, яка згодом і розповіла мені цю історію про хлопців, справжніх друзів, яких поєднувала не тільки служба, а й звичайні буденні справи, плани на майбутнє, яким так і не судилося здійснитися для двох із них.

Я не знала хлопців особисто, але й досі, пишу-чи ці слова, стискається в грудях серце, навертаються на очі сльози.

Ця історія присвячується дружбі трьох хлопців, справжніх товаришів, пам'яті про загиблих у клятій гібридній війні - Антона Хоби і Дмитра Гриня, яку носить у своєму серці їх побратим - Геннадій Гавриленко.

Він ще в дитинстві хотів стати військовим, вступити до суворовського військового училища, але "мама не пустила..."

Закінчивши в рідному місті училище, потім коледж, хлопець пішов у АТО.

У 2018 розпочалася його служба за контрактом у зоні бойових дій на Донеччині. Рішення хлопця служити Батьківщині не було випадковим, не за гроші, як можуть подумати деякі, воно було покликанням, мрією дитинства.

Його буденне життя проходило в окопах під розриви снарядів разом із щурами. Коли мама хлопця чула невтішні новини з екрана телевізора про події на Донбасі, одразу ж телефонувала синові та схвильованим голосом запитувала: "Як ви

там, синочку? Що це за звуки?", на що він відповідав, заспокоюючи маму: "Та це ми по фазанах стріляємо..." чи "То феєрверк запускають...". Він жодного разу не поскаржився на своє життя, не розповів про страшні реалії своєї служби, яка проходила під Горлівкою.

Одного дня матері хлопця зателефонували й повідомили: "Мамо, готуйтесь до найгіршого. Одного оперують у лікарні, другий - у важкому стані. Хто з них Ваш син, ми не знаємо...".

Зі сльозами на очах, переводячи подих, тремтячим від хвилювання голосом продовжує свою сповідь жінка. Того страшного дня, 26 січня, близько десятої тридцять, командир інженерно-саперного відділення 13 батальйону пішов на розмінування. Для військового це була робота, яку він добре знав. Син Людмили пішов з ним, хоча ніколи нікого командир із собою не брав, але не цього разу. Старший сержант 91 полку неодноразово ходив на розмінування. Він був професіоналом. Почали розмінування поля. Це були бойові позиції. Командир ішов попереду на декілька метрів від хлопця, який і почув годинниковий механізм. Усе відбулося у лічені секунди. Командир підвівся та закрив своїм тілом товариша, який згодом майже без свідомості, весь у крові, сліпий, контужений, у шоківому стані підбіг до понівеченого вибухом тіла командира та почав кликати на допомогу.

"Не сумісними з життям пораненнями, командира та мого сина забрали на гелікоптері до Дніпра. Близько дванадцятої командир помер, - продовжує мати. - Антон загинув від мінно-вибухової травми внаслідок підриву на мініпастві біля смт Північне. Мого сина прооперували". Лікарі сказали, що борець прийняв увесь удар на обличчя, якби стояв боком, то не вижив би. Комбат радів, що Геннадій залишився живим, мабуть, народився в сорочці.

Геннадій тяжко пережив загибель командира. Побратими як могли підтримували товариша. Прийшовши до тяти в лікарні, він схвильовано запитав: "Мамо, мене не спити?".

Фатальним став ще один день - 26 лю-

того. Страшним ударом для хлопця була загибель спільного з командиром друга дитинства, який через місяць після загибелі Антона, майже на тому ж місці отримав несумісні з життям множинні поранення внаслідок підриву на невідомому предметі під час виконання бойового завдання поблизу Майорська. Геннадій тяжко переживав загибель друга. Під час поховання Дмитра цей кремезний

хлопець навіть втратив свідомість.

Ще не загоїлися всі рани, а він знову збирається в довгу путь: спочатку на бойові навчання, потім у зону бойових дій. Назавжди в його серці викарбуються імена не просто побратимів, а справжніх друзів - Антона Хоби та Дмитра Гриня, які приходять до Геннадія вночі, оберігають із небес та посилають повідомлення: "Ще не час..."

Служили три товариші...

Ще багато друзів залишилося в Геннадія на фронті, але двох уже не повернути... Вони пішли в майбуття навіки.

Їхні імена назавжди викарбуються в наших серцях. Ці юні хлопці будуть жити, доки буде жива пам'ять про них! Пам'ятаймо!

Герої не вмирають!

Наталія Шатських

